

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366938896/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

sen blandt de mørke Silkelokker, og Holger saae nu tydelig, at Prindsessen og Mirza var den samme fortryllende Pige.

Brylluppet stod nu med stor Pragt og Hoitidelighed, og Holger var saa sjeleglad, at han ofte gned sine Øine og knæb sig i Ørene, for at overbevise sig om, at det ingen Drøm var. Den tro Jochum var næsten ligesaa glad som sin Herre, og holdt samme Dag Bryllup med Prindsessens skønneste Terne.

Dagen efter Brylluppet sagde Mirza rodmende til den lykkelige Brudgom: »nu har du mig saa ganske, baade med den gyldne og de brune Lokker, giv mig nu mit Guldhaar tilbage! nu forlanger jeg ikke, at sætte din Troskab mere paa Prøve, og det var dog Synd, at alle Piger skulde elske dig forgjæves; men især gjør det mig ondt for de ærværdige graahædede Matroner, som saa længe har gjort sig til Latter for din Skyld.« Hun fortalte ham nu Guldhaarets lønlige Kraft, og han gav hende det villig tilbage, da han vel mærkede, at Mirzas Medlidenhed med de ulykkelige elskende Damer igrunderen kom af en lille skinsyg Frygt, som klædte hende usigeligt elskværdigt.

Da den første Glædesruus nogenlunde havde sat sig, og den stillere men inderligere Lue gennemglødede ham, som siden aldrig udslyktes i hans Liv, men gav det en Betydning, han aldrig før havde drømt om; da fortalte den gamle Konge ham sine underlige Hændelser saaledes:

»Mit Liv har havt temmelig Lighed med dit, min Son! paa det nær, at jeg fødtes til at arve en Krone, som jeg ingen Priis satte paa. Jeg ansaae ofte Betleren for lykkeligere end Fyrsten, fordi han hverken havde Huus eller Hjen, men kunde gaae fra Land til Land og svæve i den sølsomme Uvished, om han skulde sulte ihjel inden Aften, eller maaskee finde en Skat og være en rig Mand imorgen. Jeg fandt intet behageligere, end at styrte fra den ene Yderlighed til den anden, og lade Lykken lege Bold med mig. Derfor løb jeg ogsaa bort fra min Fader og drog Verden igennem paa Eventyr, snart som Zigeuner og Betler, snart som Ridder og Prinds, ligesom Lunet eller Omstændighederne førte det med sig, og jeg var næsten lige fornoiet i enhver Forfatning; thi min Rigdom, som min Armod vatede sjelden længe, og Forandring var jeg en stor Elsker af. Tit styrte jeg mig i Livsfare, for ikke at kjedes ved den idelige Sikkerhed, og at jeg slap saa vel derfra, var ikke min Skyld. Forelsket var jeg næsten bestandig; men sjelden længer end een Dag i den samme Skjønhed. Al gjorde et hurtigt,